

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. PhDr. Petra Kuchynky, Ph.D. a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci žalobkyně **A.H.**, zastoupené JUDr. Jaroslavem Savkem, advokátem se sídlem ul. 28. října 851/26, Teplice, proti žalovanému **Městskému úřadu Stod**, se sídlem Stod, nám. ČSA 294, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21.4.2009, č.j. OV/1738/06Be

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Dne 18.1.2010 byla Krajskému soudu v Plzni (dále jen soud) doručena žaloba žalobkyně ze dne 13.1.2010, směřující proti rozhodnutí Městského úřadu Stod, odboru výstavby, ze dne 21.4.2009, č.j. OV/1738/06Be. Soudní poplatek nebyl při podání žaloby zaplacen. Napadené rozhodnutí žalobkyně k žalobě nepřipojila, toliko uvedla, že se jedná o kolaudační rozhodnutí, o jehož vydání se dozvěděla dne 16.11.2009. Z fotokopie napadeného rozhodnutí poskytnuté žalovaným soud zjistil, že rozhodnutím žalovaného ze dne 21.4.2009, č.j. OV/1738/06Be bylo povoleno užívání stavby „Rodinný dům, připojení na síť technického vybavení – plynovodní přípojka + vnitřní rozvod, elektropřípojka + vnitřní rozvod, vodovodní přípojka + vnitřní rozvod Stod“ na pozemku st. p. 401/2, parc. č. 2514/18,

2517/15 v katastrálním území Stod a byly stanoveny podmínky pro užívání této stavby. Od žalovaného soud dále zjistil, že předmětné rozhodnutí nabylo právní moci dne 12.5.2009 a že žalobkyně proti tomuto rozhodnutí nepodala odvolání, neboť dle § 78 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu nebyla účastníkem kolaudačního řízení, když účastníkem tohoto řízení byl pouze stavebník – p. M.M.

Usnesením ze dne 19. března 2010 č.j. 30A 2/2010-14 Krajský soud v Plzni žalobu odmítl s odůvodněním, že žalobkyně ve správním řízení nevyčerpala řádné opravné prostředky, ač je zvláštní zákon připouští, čímž její žaloba se ve smyslu § 68 písm. a) s.ř.s. stala nepřipustnou a krajský soud postupem podle § 46 odst. 1 písm. d) s.ř.s. tuto žalobu odmítl. Toto rozhodnutí napadla žalobkyně kasační stížností, o které rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 31. ledna 2011 č.j. 5As 68/2010-72. Tímto rozsudkem usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 19.3.2010 č.j. 30A 2/2010-14 zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že otázka účastenství žalobkyně v předmětném řízení již byla řešena a vyřešena k její žádosti o přiznání postavení účastníka řízení v kolaudačním řízení. Vzhledem k tomu, že příslušný správní orgán rozhodl, že žalobkyně účastnicí vedeného kolaudačního řízení není a že ve smyslu § 81 odst. 1 správního řádu odvolání může podat proti rozhodnutí správního orgánu pouze účastník řízení, kterým však žalobkyně nebyla, nemohl tím vyvstat důvod nepřipustnosti žaloby ve smyslu § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 68 písm. a) s.ř.s. Právní závěr krajského soudu o splnění podmínek pro odmítnutí žaloby nebyl shledán správným. Proto žalobkyně nemohla vůči rozhodnutí správního orgánu I. stupně podat odvolání a nemohla užít práva, které jí nepřislušelo. Nejvyšší správní soud současně shledal, že žalobkyně neuvedla v žalobě žalobní body, ze kterých by bylo patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné, přičemž krajský soud tyto vady žaloby neodstraňoval. Nejvyšší správní soud současně odkázal na řešení otázky aktivní legitimace k podání žaloby ve smyslu § 65 odst. 1 s.ř.s., tak jak je řešena v jeho vlastní judikatuře, např. v rozhodnutí rozšířeného senátu ze dne 23.3.2005 č.j. 6A 25/2002, publikovaného pod č. 906/2006 Sb. NSS, či v rozhodnutí ze dne 21.10.2008 č.j. 8As 47/2005-86, publikovaného pod č. 1764/2009 Sb. NSS. Současně Nejvyšší správní soud poukázal na rozhodovací praxi Ústavního soudu, který ve skutkově obdobné věci v usnesení ze dne 27.9.2005 sp. zn. I. ÚS 376/02 se vyjadřoval k řešení otázky okruhu účastníků kolaudačního řízení. Nejvyšší správní soud vycházel z právních názorů prezentovaných v konstantní judikatuře a zdůraznil, že aktivní žalobní legitimace v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu bude dána vždy tehdy, pokud s ohledem na tvrzení žalobce nebude možné zjevně a jednoznačně konstatovat, že k zásahu do jeho právní sféry v žádném případě dojít nemohlo. Zda v daném případě napadeným rozhodnutím mohlo být zasaženo do právní sféry stěžovatelky – žalobkyně, bude moci být posouzeno teprve poté, až žalobkyně na výzvu krajského soudu řádně doplní svoji žalobu.

K výzvě krajského soudu žalobkyně doplnila svoji původní žalobu a na podkladě tří samostatných žalobních bodů tvrdila, že napadeným rozhodnutím správního orgánu I. stupně došlo k zásahu do její právní sféry. V **prvém žalobním bodu** tvrdila, že byl porušen zákon v ustanovení o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivňovat zákonnost vydaného rozhodnutí. K tomuto žalobnímu bodu uváděla, že v řízení o odstranění stavby jejího souseda M.M. vznesla námitku podjatosti pracovníků stavebního úřadu. Tyto vznesené námitky nebyly řešeny nebo nebyly uznány. V této věci žalobkyně podala správní

žalobu, o které bylo rozhodnuto dne 7.3.2008 rozhodnutím č.j. 30Ca 23/2008, které nabylo právní moc dne 8.3.2010.

Ve druhém žalobním bodě žalobkyně tvrdila, že rozhodnutí žalovaného správního orgánu je nepřezkoumatelné z důvodu nesrozumitelnosti a z nedostatku uváděných důvodů. K tomuto žalobnímu bodu uváděla, že v řízení nebyla dodržena ustanovení stavebního zákona a prováděcích vyhlášek, čímž stavba jejího souseda M.M. se promítla negativně do její právní sféry tím, že způsobuje zastínění stavby a pozemku žalobkyně, že způsobuje zrcadlení střešní krytiny, čímž stavba souseda oslňuje žalobkyni nad únosnou míru a tím, že umístěním stavby došlo ke změně hydrogeologických podmínek i na sousedním pozemku žalobkyně a v důsledku toho zvýšení hladiny spodní vody působí pronikání vody do zdí domu. U domu žalobkyně došlo k nedostatečnému a k nevhodnému pohybu vzduchu a zastínění, došlo ke změně teplotního a vlhkostního režimu na pozemku žalobkyně a celkově došlo k narušení statiky domu způsobující praskání zdí. Dále došlo k úhynu stromů na pozemku žalobkyně působením středního stupně radonu u domu souseda žalobkyně a celkově došlo k narušení pohody bydlení žalobkyně, neboť z oken zkolaudovaného domu je vidět do všech místností žalobkyně.

Ve třetím žalobním bodu žalobkyně tvrdila, že povolením užíváním stavby bylo zasaženo do její právní sféry tím, že se jí nepodařilo v řízení předcházejícím kolaudačnímu řízení, ani v řízení, ve kterém se domáhala určení postavení účastníka řízení a ani v rámci její žádosti o obnovu řízení, dosáhnout zjednání nápravy, tzn. dosáhnout odstranění negativního působení schválené stavby do její právní sféry. V rámci tohoto žalobního bodu žalobkyně tvrdila, že nesouhlasí s právním názorem obsaženým v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu o tom, že okruh účastníků kolaudačního řízení je zákonem pevně vymezen a že v jejím případě se lze bránit zásahům do její právní sféry žalobou podle § 127 občanského zákoníku. Z těchto důvodů navrhla žalobkyně, aby rozhodnutí žalovaného správního orgánu, kterým bylo povoleno užívání předmětné stavby, bylo pro nezákonnost zrušeno a žalovaný, aby nahradil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

Krajský soud posuzoval žalobu ve vazbě na doplnění žaloby a ve vztahu k právnímu názoru vyslovenému Nejvyšším správním soudem ve výše uvedeném rozhodnutí, kterým krajský soud je vázán ve smyslu § 110 odst. 4 s.r.s. Krajský soud tak vycházel z právního názoru Nejvyššího správního soudu, podle kterého v souzeném případě nejde o to, zda konkrétní úkon správního orgánu založil, změnil, či zrušil práva a povinnosti žalobkyně, nýbrž o to, zda se podle tvrzení v žalobě uváděných, tento úkon negativně projevil v její právní sféře. Otázku aktivní legitimace žalobkyně k podání předmětné žaloby krajský soud posuzoval rovněž ve světle právního názoru, vysloveného v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21.10.2008 č.j. 8As 47/2005-86 publikovaného pod. č. 1764/2009 Sb. NSS, dle kterého aktivní legitimace v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu bude dána vždy tehdy, pokud s ohledem na tvrzení žalobkyně není možné konstatovat, že v zásahu do její právní sféry v žádném případě dojít nemohlo.

Při úsudku o naplnění aktivní legitimace žalobkyně k podání předmětné žaloby vycházel krajský soud ze skutečnosti, že žalobkyně žalobou napadá rozhodnutí příslušného stavebního úřadu o vydání kolaudačního rozhodnutí vydávaného na podkladě ust. § 82 zák. č.

50/1996 Sb. o územním plánování a stavebnímu řádu (dále jen stavební zákon). Tento předmět řízení vedeného před příslušným správním orgánem předurčuje rámec právní sféry žalobkyně, ve které by mohlo dojít k zásahu do této sféry v důsledku úkonu správního orgánu. Právní sféra žalobkyně, ve které by mohla být v důsledku provedeného úkonu správního orgánu dotčena, tak není neomezena.

V prvním žalobním tvrzení, se žalobkyně navrácela do časově předcházejícího správního řízení ve věci o odstranění stavby jejího souseda M.M. a namítala, že jí vznášené námítky podjatosti vůči pracovníkům stavebního úřadu nebyly řádně řešeny nebo nebyly uznány. Žalobkyně sama v doplněné žalobě konstatovala, že v této věci podala správní žalobu, která u Krajského soudu v Plzni byla vedena pod sp. zn. 30Ca 23/2008. Z úřední činnosti soud z vlastního rozhodnutí ze dne 7.3.2008 sp. zn. 30Ca 23/2008 zjistil, že žaloba v této věci byla odmítnuta, neboť žalobkyně se domáhala žalobou zrušení úkonů správního orgánu, které byly úkony, jimiž se upravuje vedení řízení před správním orgánem a soud proto žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) s.ř.s., neboť takový úkon správního orgánu byl vyloučen ze soudního přezkumu ve smyslu § 70 písm. c) s.ř.s. Žalobkyně v první žalobní výtce tvrdila porušení zákona v ustanovení o řízení před správním orgánem, své tvrzení o porušení ustanovení o řízení však směřovala nikoli do řízení ve věci vydání kolaudačního rozhodnutí, ale do řízení časově předcházejícího ve věci odstranění stavby a proto zjevně nebyla nositelkou procesních práv, jejichž porušením by bylo možné zasáhnout právní sféru žalobkyně v přezkoumávané věci.

Ve druhém žalobním bodu žalobkyně tvrdila, že napadené rozhodnutí ve věci vydaného kolaudačního rozhodnutí je nepřezkoumatelné z důvodu nesrozumitelnosti a nedostatku důvodů. Při posouzení důvodnosti této výtky vycházel krajský soud opět z předmětu řízení před příslušným správním orgánem, který rozhodoval o kolaudaci stavby souseda žalobkyně podle ust. § 76 a násl. stavebního zákona č. 50/1976 Sb. Účelem takto vedeného kolaudačního řízení bylo zjistit, zda dokončená stavba je v souladu s dokumentací, která byla použita jako základ pro povolení této stavby a zda dokončená stavba splňuje předpoklady a podmínky, za nichž bylo stavební povolení vydáno. Rozhodnutí Městského úřadu Stod, odboru výstavby z 21.4.2009 č.j. OV/1738/06Be k návrhu stavebníka M.M. podle § 82 stavebního zákona a § 34 vyhl. č. 132/1998 Sb. povolilo užívání stavby rodinného domu, připojení na síť technického vybavení – plynovodní přípojky, vnitřního rozvodu, elektropřípojky, vnitřního rozvodu, vodovodní přípojky a vnitřního rozvodu na pozemku st. p. 401/2 parc. č. 2514/18 a 2517/15 v k.ú. Stod. Pro užívání předmětné stavby rozhodnutí stanovilo dílčí podmínky specifikované pod bodem 1 až 4. Tvrzení žalobkyně o nepřezkoumatelnosti tohoto vydaného rozhodnutí pro nedostatek důvodů a pro nesrozumitelnost ve vazbě na tvrzení žalobkyně, v kterých konkrétních směrech postrádá rozhodnutí znak srozumitelnosti a dostatečného odůvodnění zjevně dokládá, že tvrzené nedostatky napadeného rozhodnutí se ve stádiu vydání kolaudačního rozhodnutí nemohly dotýkat její právní sféry. Tvrzené nedostatky mající působit negativní zásah vydaného rozhodnutí do právní sféry žalobkyně, totiž stojí na argumentech a na skutečnostech, jejichž posuzování má své místo v řízení o vydání stavebního povolení stavby ve smyslu § 66 a násl. a v řízení o odstranění stavby ve smyslu § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona č. 50/1976 Sb. Žalobkyní tvrzené nedostatky vydaného rozhodnutí soud vyhodnotí jako zjevně neopodstatněné.

Ve třetím žalobním bodu žalobkyně tvrdila, že povolením užívání stavby bylo zasaženo do její právní sféry tím, že se jí nepodařilo v řízení předcházejícím kolaudačního řízení a ani v řízení předcházejících dosáhnout zjednáni nápravy, kterou má být odstranění negativního působení schválené stavby. Toto žalobní tvrzení soud vyhodnocuje rovněž jako zjevně nedůvodné a svůj závěr opírá o argumentaci rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu obsaženou v jeho usnesení ze dne 21.10.2008 č.j. 8As 47/2005-86, publikovaného pod. č. 1764/2009 Sb. NSS., podle které *při úsudku o zásahu do veřejně subjektivních práv žalobkyně je nutno vycházet z faktu, že soudní řád správní, na jehož podkladě žalobkyně podává správní žalobu, je svojí povahou normou obranou a není normou kontrolní, která by umožňovala komukoliv iniciovat prostřednictvím podání žaloby ve správním soudnictví kontrolu jakéhokoliv úkonu veřejné správy. Má pouze zajistit poskytování právní ochrany v těch případech, kdy veřejná správa vstupuje do právní sféry fyzické osoby. Hraničním kritériem pro žalobní legitimaci je právě tvrzený zásah do veřejných subjektivních práv.* Pokud v přezkoumávaném případě žalobkyně v žalobním tvrzení dovozovala zásah do její právní sféry v důsledku vydání žalobou napadeného kolaudačního rozhodnutí tím, že v řízeních předcházejících tomuto kolaudačnímu řízení se jí nepodařilo odstranit negativní působení schválené stavby do její právní sféry, pak je zřejmé, že samotným vydáním žalobou napadeného rozhodnutí právní sféra žalobkyně dotčena nebyla a že v tomto směru není rovněž její aktivní legitimace v řízení o uplatněné žalobě založena.

Krajský soud na podkladě výše uvedených argumentů shledal, že vydáním žalobou napadeného rozhodnutí v žádném případě nemohlo dojít k zásahu do právní sféry žalobkyně. Tento zjištěný nedostatek aktivní legitimace žalobkyně k podání projednávané žaloby založil nedůvodnost této žaloby a založil současně důvod pro postup podle § 78 odst. 7 s.ř.s., podle kterého soud žalobu jako nedůvodnou zamítnul.

Rozhodnutí o nákladech řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. a vychází ze skutečnosti, že žalovaná strana dosáhla v řízení procesního úspěchu, náhradu nákladů řízení neuplatnila a tudíž soud rozhodl, že žádný z účastníků na náhradu nákladů řízení nemá právo.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti

němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 28. března 2012

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová